

Arrest

nr. 38 844 van 17 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DOUTREPONT, loco mr. T. VAN OVERBEKE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 juni 2008 het Rijk binnen en diende op 16 maart 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 27 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op 16 april 1978 geboren te Wollega.

*Op 2 juni 2008 diende u een **eerste asielaanvraag** in. Op 24 september 2008 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 10 oktober 2008 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 30 oktober 2008 beroep aan tegen deze beslissing en op 16 januari*

2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 14 februari 2009 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, welke op 25 februari 2009 uw beroep verwierp. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 16 maart 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een convocatie dd. 5 februari 2009 (28/05/2001 Ethiopische Kalender (hierna E.K.)) en een bundel artikelen die u afprintte van het internet. Tijdens het interview op 29 april 2009 legde u nog een brief van de Union of Oromo Students in Europe (hierna UOSE) neer. Op 7 mei 2009 legde u een medisch attest van dokter Malfait (dd. 6 mei 2009) en een enveloppe neer.

Tijdens uw verklaringen voor het CGVS bij uw tweede asielaanvraag, gaf u aan dat u sinds uw eerste asielaanvraag contact had met uw schoonzus Aberash(e) Mosisa. Ze vertelde u dat de politie nog steeds haar huis controleerde en navraag deed naar u. Aberash(e) Mosisa vertelde eveneens dat ze verschillende convocaties ontving en dat ze de laatst ontvangen convocatie [in januari – februari 2009 (Ter 2001 E.K.)] naar u opstuurde. U had - sinds uw eerste asielaanvraag - eveneens telefonisch contact met uw ouders. Deze vertelden u dat de politie naar u kwam vragen en dat uw vader geïntimideerd werd.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde/voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 10 oktober 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit op basis van vage verklaringen betreffende de activiteiten van uw broer voor het Oromo Liberation Front (hierna OLF) en uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de reden van uw beweerde vervolging. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 januari 2009.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde om uw beweerde vervolging in uw land van oorsprong te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat uw schoonzus Aberash(e) Mosisa en uw ouders u vertelden dat de politie nog steeds bij hun thuis kwam en navraag deed naar u. Aberash(e) Mosisa gaf bovendien aan dat ze verschillende convocaties ontving en dat ze de laatst ontvangen convocatie [in januari – februari 2009 (Ter 2001 E.K.)] naar u opstuurde. Omtrent uw broer was nog steeds niets bekend. Verder vertelden uw schoonzus en ouders niets betreffende de problemen die u had in Ethiopië (gehoor CGVS, p.2-4). Dergelijke verklaringen – die bovendien gebaseerd zijn op verklaringen van derden – doen geen afbreuk aan de vaststelling dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal besloten werd dat u uw vervolging en deze van uw broer niet aannemelijk wist te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing.

Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een convocatie dd. 5 februari 2009 (28/05/2001 E.K.) neer. In de convocatie staat dat u – ondanks herhaaldelijke vragen van de overheid – faalde om te verschijnen en dat u zich binnen de drie dagen moest aanmelden, omwille van betrokkenheid bij illegale zaken. U gaf aan dat u zich moest aanmelden omwille van uw ontsnapping uit de gevangenis en het feit dat u schuld bekende. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of dit de enige reden was volgens u waarom u zich moest aanmelden, gaf u aan dat men dacht dat u OLF supporter was en Oromo studenten hielp zoals u eerder [bij uw eerste asielaanvraag] verklaarde. Bovendien gaf u aan dat er nog niets over uw broer geweten was en dat het dagelijkse praktijk is dat

familie van een slachtoffer ook slachtoffer is (gehoor CGVS, p.6). Bij deze convocatie is het belangrijk op te merken dat het er zéér sterk op lijkt dat beide stempels met een paarse stift op het document werden getekend. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het gaatje in het blad dat zich perfect in het midden van de onderste stempel bevindt en meer dan waarschijnlijk van een passer afkomstig is. Bovenstaande opmerkingen doen sterk twijfelen aan de echtheid van dit document.

U gaf aan dat uw schoonzus Aberash(e) Mosisa verschillende convocaties ontving en dat ze de laatst ontvangen convocatie [in januari – februari 2009 (Ter 2001 E.K.)] naar u opstuurde per post. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u de enveloppe nog in uw bezit had, gaf u aan dat u niet zeker was of u hem bijhield, maar dat u hem zou zoeken (gehoor CGVS, p.6). Op 7 mei 2009 legde u – zonder verdere verklaring – een aan u geadresseerde enveloppe neer met op de achterzijde de naam en adres van uw schoonzus Aberash(e) Mosisa. We merken op dat de enveloppe geen postzegels, noch poststempels draagt en dat dit stuk dus bezwaarlijk een begin van bewijs genoemd kan worden om aan te tonen dat u de convocatie dd. 5 februari 2009 (28/05/2001 E.K.) wel degelijk van uw schoonzus Aberash(e) Mosisa ontving. Bovendien is het merkwaardig dat uw schoonzus Aberash(e) Mosisa haar eigen naam op de achterkant van de enveloppe aanvankelijk verkeerd zou spellen.

Betreffende de bundel met artikelen die u afprintte van het internet, gaf u aan dat noch uzelf, noch uw broer persoonlijk vermeld werden, maar dat de artikelen enkel de algemene situatie van het Oromo volk beschrijven en uw persoonlijke problemen niet aantonen, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.5-6). Aangezien geen van de door u neergelegde artikelen over u persoonlijk handelen en ze slechts een algemeen beeld schetsen, zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

U legde verder een medisch attest van dokter Malfait (dd. 6 mei 2009) voor. In dit document staat dat u beweerde dat u in 2008 vier maanden opgesloten zat en dat hierdoor een pijnsyndroom zou vertonen. Verder gaf de arts aan dat dit attest voorlopig en nooit beperkend is. Voor wat betreft de vermelding van uw opsluiting baseert de arts zich overigens duidelijk op uw verklaringen, waarvan hierboven reeds werd opgemerkt dat deze twijfelachtig zijn. Uit het attest blijkt dat er geen concrete fysieke problemen werden vastgesteld en dit attest dus bijzonder weinig bewijswaarde heeft voor de door u aangehaalde vervolging.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw politieke activiteiten die u hier in België tegen de Ethiopische regering hebt ontwikkeld.

U legde een brief van de Union of Oromo Students in Europe Belgium (UOSE) (dd.3 april 2009) neer. In deze brief staat dat u sinds september 2008 activiteiten van de UOSE bijwoont en mensen van de Oromo clan – waaronder u – vervolgd worden door het regime in Ethiopië. Vermits bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag de Commissaris-generaal op 10 oktober 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk maakte dat u in een negatief daglicht zou staan bij de Ethiopische overheid [u gaf bovendien aan geen supporter te zijn van het OLF, maar wel sympathisant én u gaf aan dat u onschuldig was en nooit iets verkeerd deed (gehoorverslag eerste asielaanvraag p.3 en 19)] en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bevestigde op 16 januari 2009, kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van uw Oromo zijn, noch omwille van uw sympathie en activiteiten voor het OLF bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verder gaf u aan dat u naar de maandelijkse meetings van de UOSE ging (gehoor CGVS, p.5). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u dacht dat de Ethiopische overheid op de hoogte was van uw activiteiten in België, gaf u aan dat u gelooft dat ze de organisatie [UOSE] kenden en dat ze dan – via hun kanalen – wel moeten weten wie naar de meetings ging (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat 'de kanalen' de ambassades zijn die de Oromo steungroepen in het buitenland identificeren en dat alle activisten gesurveilleerd worden, maar toen u gevraagd werd of u ooit een spion tijdens een meeting [van de UOSE] opmerkte, gaf u aan dat ze enkel de leden willen kennen zonder op de meetings aanwezig te zijn (gehoor CGVS, p.5). Uit deze verklaringen blijkt dat u **gelooft** dat de Ethiopische autoriteit op de hoogte is van de door u uitgevoerde activiteiten voor de UOSE te België, maar dat u dit niet concreet kan maken en dat u eveneens vaag blijft over de manier waarop de Ethiopische overheid

hiervan op de hoogte zou zijn. U maakte het dan ook niet aannemelijk dat de Ethiopische overheid op de hoogte zou zijn van uw activiteiten in België, laat staan dat ze u hierom vijandig zouden bejegenen bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

Verder is het zo dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag, nam de Commissaris-generaal op 10 oktober 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 16 januari 2009. Zoals hierboven reeds werd vermeld, gaf u tijdens uw eerste asielaanvraag aan geen supporter te zijn van het OLF, maar wel sympathisant én u gaf aan dat u onschuldig was en nooit iets verkeerd deed (gehoorverslag eerste asielaanvraag p.3 en 19), zodat uw engagement in Ethiopië voor het OLF onbestaande was. Aldus kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van uw sympathie en activiteiten voor de Union of Oromo Students in Europe Belgium bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Bovendien kan worden opgemerkt dat u reeds zes maanden in België verbleef vooraleer u toe trad tot de UOSE. U gaf aan dat dit was omdat het tot dan duurde tot u iemand ontmoette die van het bestaan van zulke organisatie in België afwist (gehoor CGVS, p.5), maar van een persoon die actief op zoek is naar een Oromo organisatie in België kan men verwachten dat die sneller op de hoogte is van het bestaan van dergelijke organisatie. Dit bevestigt verder het gebrek aan authenticiteit van uw politiek engagement en het opportunistische karakter van uw activiteiten in België.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept een “Schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel” in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeksters verzoekschrift berust in hoofdzaak op de herhaling van het asielrelaas zoals afgelegd in haar eerste asielaanvraag. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Als nieuwe elementen voert verzoekster aan dat zij contact had met haar schoonzus in Ethiopië die haar meldde dat ze er nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en haar een convocatie overmaakte, en dat zij bovendien na haar aankomst in België politiek actief werd voor de "Union of Oromo Students in Europe".

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift niet nader ingaat op haar beweerde vervolging in haar land van herkomst noch op de documenten die zij in dit verband neerlegde, met name een convocatie en de enveloppe waarmee haar schoonzus haar dit stuk bezorgd zou hebben. Verzoekster biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande, met name dat verschillende elementen erop wijzen dat de documenten gefabriceerd zijn en frauduleus. Verzoeksters handelwijze komt derhalve klaarblijkelijk bedrieglijk voor, wat de geloofwaardigheid van haar asielmotieven verder onderuithaalt.

3.4. Met betrekking tot haar politieke activiteiten in België argumenteert verzoekster dat zij *"heeft duidelijk uiteengezet in het eerste verhoor dat zij weliswaar geen supporter, maar wel een sympathisant van het OLF was. Onmiddellijk na haar aankomst in België heeft verzoekster gepoogd om in contact te komen met een Oromo organisatie. Nadat zij op de hoogte raakte van het bestaan van dergelijke Organisatie in België, heeft zij zich meteen aangesloten bij de "Union of Oromo Students in Europe". Met opportunisme heeft deze beslissing helemaal niets te maken. (...) Verzoekster had, op het ogenblik dat zij nog in Ethiopië verbleef, reeds sympathie voor het OLF. In het bijzonder verkreeg zij deze sympathie na de arrestatie van haar broer omdat zij op dat ogenblik in haar persoonlijke omgeving te maken kreeg met de repressie van de overheid en het feit dat ook onschuldige burgers zonder enige uitleg en zonder enige vorm van proces konden worden opgepakt en vastgehouden. Bovendien kwam cliënte na de arrestatie van haar broer, op het ogenblik dat zij de leiding had van het internetcafé, voornamelijk in contact met Oromo cliënteel, en werd zij bijgevolg dagdagelijks geconfronteerd met discriminatie ten aanzien van Oromo. Het feit dat verzoekster sinds september 2008 activiteiten van de Union of Oromo Students in Europe (UOSE) bijwoont, speelt wel degelijk een rol bij de beoordeling of verzoekster een reëel risico loopt wanneer zij terug naar Ethiopië zou worden gestuurd. Deze Organisatie is immers bekend bij de Ethiopische overheid en de overheid is op de hoogte van de leden die de bijeenkomsten van de UOSE bijwonen. Dat er wel degelijk vijandigheid is ten aanzien van Oromo studenten, waarbij geweld niet geschuwd wordt, bewijzen de afgeprinte internetartikelen."* Verzoekster legt een brief neer van de "Union of Oromo students in Europe Belgium" waarin haar activisme bevestigd wordt en de organisatie haar bezorgdheid uit omtrent verzoeksters veiligheid bij een eventuele terugkeer.

3.5. Verzoekster stelt dat zij in Ethiopië niet politiek actief was en uit de politieke activiteiten die zij in België aanvoert blijkt uit verzoeksters verklaringen en de neergelegde brief dat zij geen leidinggevende positie bekleedt en haar engagement beperkt is tot het bijwonen van bijeenkomsten. Daargelaten de geloofwaardigheid van haar politieke interesse, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters activisme uiterst beperkt is. Verzoekster stelt zelf *"Sinds ik lid werd, was er niet veel politieke activiteit, gehalve geld*

ophalen en zenden voor de strijd". Verzoekster geeft geen bijzonderheden over deze organisatie behalve dat *"door diplomatie en financiële steun is er een link"* met het OLF wat niet wordt aangetoond. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij voor dergelijk kleinschalig engagement vervolging dient te vrezen. Overigens, het is niet ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden haar als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het politieke systeem. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat personen met een aan haar gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen. Dit klemte te meer nu uit verzoeksters eerste asielaanvraag blijkt dat *"Verzoekster is daarenboven jarenlang een trouwe ambtenaar geweest voor de Ethiopische overheid (...) geen politieke interesse te hebben, geen activiteiten zou doen voor deze partij en geen supporter van het OLF te zijn"*. Deze verklaringen ontkennen duidelijk de toevoeging *"maar wel een sympathisant"* (zie RvV 16 januari 2009, nr. 21.481). Verzoeksters thans ingeroepen asielmotieven beantwoorden dan ook niet aan de continuïteitsvereiste, evenmin kan worden aangetoond dat verzoeksters politieke interesse, laat staan overtuiging, reeds in het land van herkomst bestond.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut en roept een *"Schending van de Europese Richtlijn 2004/83/EG juncto het zorgvuldigheidsbeginsel"* in. Verzoekster voert ook in dit verband aan dat zij *"sympathisant is van het OLF"* en *"politiek geëngageerd is en sinds september 2008 actief deelneemt aan de activiteiten van de Union of Oromo Students in Europe (UOSE)."* Verzoekster voegt verder internetartikelen toe aan het verzoekschrift *"waaruit duidelijk blijkt dat de algemene situatie van het Oromo volk schrijnend is en dat de overheid het geweld ten aanzien van Oromo studenten niet schuwt, en dat verzoekster bij een eventuele terugkeer wel degelijk een reëel risico loopt."*

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Wat de internetartikelen betreft dient te worden vastgesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit reële risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoekster voert in een tweede middel de *"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel"* aan.

4.5. Verzoekster stelt dat *"de beslissing van het CGVS dd. 17.06.2009 oorspronkelijk ondertekend werd door de adjunct-commissaris hoewel deze bevoegdheid door art. 57/6 Vw enkel toekomt aan de commissarisgeneraal. Dat verwerende partij hierdoor in casu de ratio legis van de formele motiveringsplicht heeft miskend, daar zij verzoekster de mogelijkheid heeft ontnomen in de bestreden beslissing om na te gaan of deze beslissing werd genomen door de bevoegde overheid. Dat hierdoor het CGVS in een niet-gedateerd schrijven, ontvangen op 29.07.2009, overging tot de intrekking van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 17.06.2009. Dat het CGVS daarna, op 03.11.2009, echter exact dezelfde beslissing genomen heeft als op 17.06.2009, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd."* Verzoekster argumenteert verder dat *"administratieve rechtshandelingen slechts onder bepaalde voorwaarden kunnen worden ingetrokken. Dat het*

rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur'. Dat de klemtoon gelegd dient te worden op de rechtszekerheid die inhoudt dat het bestuur niet of niet onbeperkt kan terugkomen op bepaalde van zijn beslissingen, met alle nefaste gevolgen die zulks zou kunnen meebrengen voor het minimum aan stabiliteit waarop de burger in zijn rechtsverhouding tot het bestuur moet kunnen aanspraak maken. Dat de stabiliteit van verzoekster door het intrekken van een eerder genomen beslissing dd. 17.06.2009 middels een niet-gedateerd schrijven dat ontvangen werd op 29.07.2009 is aangetast. Dat de intrekking immers nooit haar grondslag kan vinden in het motief te komen tot een herstel van de wettigheid en aangezien geen andere reden een voldoende grond kan bieden om afbreuk te doen aan verworven rechten, is het logisch dat intrekking van dergelijke bestuurshandelingen absoluut is uitgesloten. Dat bovendien in casu ook het vertrouwensbeginsel geschonden is. Dat dit beginsel een tegengewicht vormt voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. Dat de Raad van State het vertrouwensbeginsel omschrijft als 'één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dat in casu door de beslissing van het CGVS dd. 17.06.2009 effectief rechtmatige verwachtingen zijn gewekt bij verzoekster."

4.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekster toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn. Voor zover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrekkige beslissing had genomen toont verzoeker niet aan dat deze niet mocht ingetrokken worden om te komen tot een rechtsgeldige beslissing. Immers, een inbreuk op de bevoegdheid van de steller van een akte, waardoor de beslissing in zijn geheel als gebrekkig moet worden beschouwd kan slechts hersteld worden door het nemen van een nieuwe beslissing conform artikel 57/9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (RvV 20 oktober 2009, nr. 32.902) Dat de intrekking bij verzoekster naar eigen zeggen bepaalde verwachtingen creëerde doet hieraan geen afbreuk, noch aan de ongegrondheid van haar asielaanvraag. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat onderhavig beroep is gericht tegen de beslissing van 27 oktober 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en niet tegen de intrekkingbeslissing van 29 juli 2009. Verzoeksters opmerkingen aangaande de intrekkingbeslissing zijn in casu dan ook niet dienstig noch relevant.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 februari 2010 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK